

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6866/06
19.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, коју по пуномоћју заступа АБ, адвокат, против тужене Војне поште 1092 Крагујевац, ради поништаја решења инт. бр. 1685-4 од 28.11.2006. године, у предмету престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа одржаној дана 19.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем тужене војне поште одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Војне поште 1552 Београд, инт. бр. 3582-59 од 11.10.2006 године, а којим је тужиљи престала служба у Војсци Србије, по потреби службе, због укидања радног места на којем је била распоређена, са 30.11.2006. године и исплата једнократне отпремнине у висини дванаестоструког износа бруто плате, коју је остварила за месец који претходи месецу у коме јој престаје служба.

Тужиља поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа са свих разлога прописаних чланом 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима. У том смислу је навела да у конкретном случају није утврђено да ли је постојала могућност за распоређивање на друго радно место, посебно ако се има у виду да је она самохрана мајка и да се у анкети која је вршена јула месеца 2006. године изјаснила да жели да буде распоређена на одговарајуће послове у друго место као и да није заинтересована за отпремнину. Даље је навела да је било услова за њено распоређивање чак и у друго место за које војни органи нису показали интересовање. Са ових и с тим у вези осталих разлога ближе означених у тужби предложила је да суд исту уважи и оспорено решење поништи и наложи туженом органу да је врати на рад и распореди на одговарајуће радно место у месту њеног пребивалишта или најближем месту и обавезе туженог да јој надокнади трошкове ближе означене у тужби.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења, предложио је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку на основу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења на основу члана 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово стога, што из списка предмета произилази да је у проведеном поступку утврђено да је јединица у којој је тужиља на служби, односно ВП 1552 Београд, због организационих промена расформирана 30.11.2006. године и да је у истој укинута радно место са овим датумом, па како није могло да јој се обезбеди друго радно место то је првостепени орган донео решење о престанку службе уз исплату једнократне отпремнине у висини дванаестоструког износа бруто плате који је тужиља остварила за месец који претходи месецу у коме јој престаје служба, како је то иначе прописано чланом 144. став 2. тачке 1. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 67/93... 7/05). Код чињеничног стања да је тужиљи радни однос престао због организационих промена, односно укидања радног места и расформирањем јединице у којој је била на служби, то је по налажењу Врховног суда Србије тужени орган правилно оценио да је решење Војне поште 1552 Београд, инт. бр. 3582-3 од 11.10.2006. године, на закону засновано.

Цењени су и поменути наводи тужбе, да је тужиља самохрана мајка и да је било услова да се распореди у друго место, чак и ван њеног пребивалишта, о чему се изјаснила у анкети проведеној јула месеца 2006. године, па је суд нашао да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога, што из изјаве тужиље која је евидентирана код Војне поште 1552 Београд, под бр. 3667-2/1 од 01.11.2006. године, произилази да јој је понуђено место службовања удаљено око 90 километара од Смедерева као места пребивалишта, што указује да је, и након доношења првостепеног решења тужиљи понуђено место службовања, која она очигледно није прихватила.

Захтев тужиље за накнаду трошкова поступка је неоснован, јер је одредбом чл. 60. Закона о управним споровима, изричито прописано да у управном спору свака странка сноси своје трошкове.

Са изнетих разлога, налазећи да су неосновани наводи тужбе, да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 19.12.2007. године, У. 6866/06

Записничар, Председник већа - судија

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК